

Forfl. t. L. om Tillæg t. og Forandr. i L. 2. Marts 1861 om Brandpolitiet paa Landet osv.

og ligesom man derefter har fundet Anledning til at forelægge Forslag til Lovforskrifter i begge de nævnte Retninger, saaledes har man troet, at der ogsaa i enkelte andre Henseender var Anledning til ved en Revision af nogle af Bestemmelserne i Loven af 2den Marts 1861 om Brandpolitiet paa Landet og det dermed nærmest i Forbindelse staaende Bygningsvæsen at søge virket til at formindste Ildbrandenes Hyppighed paa Landet og den deraf opstaaende Fare for Mennekeliv og Tilintetgjørelse af betydelige Værdier. Justitsministeriets Opmærksomhed har nemlig i længere Tid været rettet paa det mindre heldige Indhold af nogle af den nævnte Lovs Bestemmelser, navnlig de, som angaa Ildsteder og Storstene, i hvis Mængde man længe har troet at spore en af de alvorligste Aarsager til Ildbrandene. De Bestemmelser, som angaaende disse Gjenstande indeholdes i den nævnte Lov, ere vistnok i og for sig ikke tilstrækkelig strenge, men, saaledes som de nu en Gang ere, vilde de dog have afgivet en noget større Betryggelse, dersom de ikke dels vare blevne tilfidsatte dels misforstaaede i et Omfang, som kun kan finde sin Forklaring ved det mangelfulde Apparat, som Loven har anordnet med Hensyn til Tilsynet med dens Overholdelse. Justitsministeriet skal i saa Henseende henvisse til det hermed som Anhang følgende Aktstykke, der indeholder et fra Bestyrelsesraadet for Landbygningernes almindelige Brandforsikring modtaget Uddrag af en af sammes Direktion afgiven Beretning om Resultaterne af en efter Bestyrelsesraadets Opfordring anstillet, den største Del af Landet omfattende Undersøgelse. Efter Indholdet af disse Oplysninger, der ganske stemme med de Erfaringer, Ministeriet har erhvervet ad anden Veie, navnlig gjenennem de Forhør, der optages i Anledning af stedfindende Ildbrande, kan Ministeriet ikke andet end antage, at en meget stor Del af Ildbrandene hidrøre fra Ildsteder og Storstene samt fra den mangelfulde Adskillelse mellem de Rum, i hvilke der særdes med Ild, og saadanne Rum, der tjene til Opbevaring af let antændelige Gjenstande. Der er derfor vistnok fuld Æøie til ved en virksom Indskriden fra det Offentliges Side paa dette Punkt at modarbejde denne væsentlige Kilde til Mykkestilfælde. Om det nu end kan antages, at der i saa Henseende kunde virkes noget ad administrativt Veie ved en Indskræpelse af den bestaaende Lovgivning ledtaget af en Veiledning til dens rette Forstaaelse, kan man dog ikke anse dette for tilstrækkeligt. Ministeriet kan nemlig for det første ikke i og for sig anse de herhen hørende Bygningbestemmelser i Loven af 2den Marts 1861 for tilstrækkeligt betryggende, men anser det fornuddent, at de skærpes paa flere ikke uvæsentlige Punkter. I det man i saa Henseende isærligt skal henvisse til nedenstaaende Bemærkninger til de enkelte Paragrafer, skal man her blot fremhæve, at Ministeriet ved de foreliggende Forslag ikke paa noget Punkt troer

at være gaet ud over, hvad man maa anse for det absolut Fornødne, og kun har foreslaaet det, som en samvittighedsfuld og kundig Byggherre endog uden Lovbud maa anse for det nødvendige og rigtige. Der vil derfor ved disse Bestemmelser ikke paaføres Befolkningen nogen utilbærlig Byrde, men det maa tværtimod antages, at Befolkningen deri vil finde en velkommen Veiledning og en Støtte ligeoverfor ukundige og mindre samvittighedsfulde Haandværkere. Ministeriet skal derhos allerede her bringe i Erindring, at man, samtidig med at Bestemmelserne i Almindelighed skærpes, dels paa enkelte Punkter har foreslaaet saadanne Lempelser i de nu gjældende Forskrifter, som Erfaringen har vist at kunne indrømmes, dels har, til Lettelse for den fattigste Del af Befolkningen, udvidet den Fritagelse for at efterkomme visse Bygningsbestemmelser, som allerede Loven af 2den Marts 1861 § 17 indrømmede isølerede Smaahuse, hvis Værdi ikke overstiger 600 Kr., til at gjælde for lignende Bygninger, hvis Værdi ikke overstiger 1000 Kr.

Dernæst trænge efter Ministeriets bestemteste Overbevisning i endnu højere Grad end Bygningsbestemmelserne de i Loven af 2den Marts 1861 indeholdte Bestemmelser om Tilsynet med Bygningsbestemmelsernes Overholdelse til en Supplering. Som bekendt hviler Tilsynet for Tiden paa Sognefogden og paa det ved Lovens § 44 anordnede Brandsyn. Det sidste udøves af Mand, der udmeldes for et kortere Tidsrum, i Reglen ikke ere villige til paa ny at overtage Hvervet og som oftest ikke ere særligt bygningskundige. Det kan derfor ikke undre, at det, selv om det virkelig foretages til de befalede Tider, ikke kan være fyldestgjørende, da de udmeldte Mand savne tilstrækkelig Veiledning, idet en saadan ikke kan ventes meddelt af Politimesteren, som selv dels i Reglen er mindre sagkundig, dels altsor optagen af andre vigtige Opgaver til særligt at kunne aøse betydelig Kraft paa Brandpolitiet i dets regelmæssige Funktion. Hvad Sognefogden angaar, da stilles der, idet det fordres, at denne saa godt som ikke lønne og paa mange andre Maader af Politis og Retsfunktioner optagne Funktionær uden særlig Anmeldelse om nye Byggeforetagender og uden særligt Vedelag skal føre Tilsyn med alle nye Byggeforetagender i hans Distrikt, utvilsomt til denne altsor store Fordringer, saa at det ikke kan undre, at dette Tilsyn mange Steder næsten har vist sig virksomt. Om helt at forandre det nævnte Apparat kan der nu, under Landpolitikts nuværende Organisation, næppe være Spørgsmaal. Men Ministeriet har troet, at der var fuld Æøie til at forsøge, om ikke det nuværende Tilsyn ved nogle supplerende Bestemmelser kunde gøres betydelig virksommere. Man foreslaar i saa Henseende først, at alle vigtigere Byggeforetagender, der falde ind under Lovens Forskrifter, forud skulle